

Kjeldbjerg, M. (2017). *Som to år på Hogwarts*. *Dagbladet-holstebro-struer.dk*. Retrieved 28 September 2017, from <http://dagbladet-holstebro-struer.dk/Forside/Som-to-aar-paa-Hogwarts/artikel/334459>

Som to år på Hogwarts

AF: MATHILDE KJELDBJERG ONSDAG@BERGSKE.DK

Publiceret 19. september 2017 kl. 15:11

Mathilde Kjeldbjerg er 17 år og tager en IB (International Baccalaureat) i Armenien. Hre skal hun være i to år. (Privatfoto)

17-årige Mathilde Kjeldbjerg har taget et stort skridt ud i verden. De næste to år tager hun en international studentereksamen hos United World College i Armeniens bjerge. Her går hun i skole sammen med elever fra næsten hele verden. Mathilde har

Armenien: Sveden løber mig ned af ryggen. Bjergsiden er stejl, og solen bager over os. Forude går min danske filosofilærer Lykke, og hendes amerikanske kæreste. Omkring mig puster resten af min filosofiklasse, og jeg sender et medfølelse blik til Julia fra Polen, som bærer på vanddunken.

Bag mig går Max fra Mexico og Lisa fra Rusland. Op på eftermiddagen når vi omsider til et lille bjergpas omgivet af træer og skygge. En kilde klukker nær ved, og da jeg vender mig om, kan jeg se ud over hele dalen. Det er snart aften, og solen giver alt et varmt, orange skær. Glade og lettede begynder vi at slå vores telte op, mens Lykke og Alina fra Indien begynder på aftensmaden.

Bagefter griller vi skumfiduser og fortæller historier fra vores hjemlande: Luay om sin barndom i Libanon og Cami om livet i Buenos Aires. Her bliver hurtigt køligt, men jeg ligger under min sovepose med hovedet på Lisas mave og mærker ikke noget til det. Tusind stjerner glimter over os, og jeg døser langsomt hen til lyden af Kentos stemme. Han synger en gammel, japansk sang om forelskelse og alderdom.

Det er ikke altid let med så mange forskellige sprog på min nye skole. Vi er 230 elever fra 82 forskellige lande, og alle er ikke lige dygtige til engelsk. Her er unge mennesker fra små, fattige landsbyer i Afrika. Her er studerende fra millionbyer i Asien og fra krigsramte lande i Mellemøsten. Her er elever fra tropiske lande i Sydamerika og fra rige storbyer i Europa. Her er fire unge, danskere fra Virum, indre København, Maribo og Holstebro. Det er helt mærkeligt at tænke på, at jeg for blot få måneder siden endnu gik i 1. g på Holstebro Gymnasium. Og nu bor jeg i en lille dal i Armenien på et af verdens smukkeste colleger omgivet af skovbeklædte bjerge.

En bæredygtig fremtid

Det hele begyndte, da jeg startede i 1. g sidste år. Skolen var ikke alt, hvad jeg havde håbet på, og det var med udlængsel i maven og et behov for forandring, at jeg begyndte at læse om andre muligheder. Undervejs i min søgen fandt jeg UWC - *United World College*. Jeg vidste med det samme, at her var noget nyt. Noget anderledes og udfordrende. Noget som absolut måtte afprøves. Organisationen åbnede sin første skole på et slot i Wales efter Anden Verdenskrig.

UWC's håb var at forene unge mennesker med forskellige nationer og kulturer fra hele verden for at fremme fred og en bæredygtig fremtid. Det er en organisation, som tror på interkulturel forståelse, frivilligt arbejde, personlig udfordring og visioner for fremtiden. Skolen følger IB 'en og tager to år, og som dansker skulle jeg således være afsted i 2. og 3. g. Der er i dag 17 skoler spredt over fire kontinenter, og de efterfølgende måneder blev brugt på at læse om de forskellige skoler og på den rimeligt krævende ansøgningsproces. Jeg fik dog omsider svar, og i april var der afgjort. Jeg skulle to år til Armenien.

Jeg må indrømme, at jeg siden hen ofte har fanget mig selv i sammenligne min nye skole med den berygtede troldmandskole fra *Harry Potter*. Campus er kæmpestort og forvirrende, fuldt med snirklede gange og skjulte smutveje. Her er trapper, som fører op til hemmelige tagterrasser og døre, som umiddelbart ender blindt.

Krævende undervisning

Undervisningen er krævende, men utroligt spændende og selv min litteraturlærer minder mig om professor McGonagall med sin grå knold og stramme mine. Vi har vores eget lille *Hogsmeade* i form af byen Dilijan, som ligger ti minutters gang fra skolen, hvor vi går på stamcafe og drikker varm chokolade. Og opdelt i fire colleger konkurrerer vi året rundt i diverse sportsgrene og kreative aktiviteter for at skrabe point sammen for at vinde collegepokalen.

Jeg har kun været her i en måned, men så meget er sket på så kort tid. Jeg har været i hovedstaden Jerevan til fodboldkamp og i teateret. Jeg har været på mountainbiken, på vandreture og spillet vandpolo. Jeg har lavet keramik, malet og spillet violin - for første og sidste gang. Jeg været til lokale festivaler og stået op før solen, for at deltage i kulturelle arrangementer med mine medstuderende.

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle regne med, da jeg tog afsted, men den sidste måned har på alle måder overgået mine forventninger.

UWC er ikke en opdigtet troldmandskole, men noget endnu bedre. Det er et sted fuld af unge mennesker med passion i maven. Det er et sted, hvor man diskuterer global politik i et klasseværelse med 15 forskellige nationaliteter. Det er et sted, hvor man hører arabisk musik, danser indiske danse og spiser gustent armensk slik til langt ud på natten. Det er et sted, hvor man tager på campingtur med sin filosofilærer og bruger hele natten på at se på stjerner, mens man synger sange på otte forskellige sprog.

International UWC-dag

I morgen (den 21. september) er det international UWC-dag. I morgen er en dag for frivilligt arbejde, kulturelle arrangementer og fejring af de værdier UWC kæmper for. I morgen er en dag for diversitet og forskellighed.

Og hvis du også kunne tænke dig at studere i udlandet omgivet af fantastiske mennesker fra hele verden, så skal du i morgen sætte dig ned ved computeren og slå UWC op. For hvem vil ikke gerne bo på et slot i Wales? Eller ved kysten i Italien? På toppen af en bjergkæde i Indien eller på en ferieø i Thailand. I den tropiske varme i Costa Rica eller Swaziland.

Eller måske - i en lille landsby mellem skovbeklædte bjerge i Armenien.